

ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА СЪДА

13 януари 2009 година*

По съединени дела C-512/07 P(R) и C-15/08 P(R)

с предмет две жалби на основание член 57, втора алинея от Статута на Съда, вписани в регистъра на секретариата на Съда съответно на 22 ноември 2007 г. и на 16 януари 2008 г.,

Achille Occhetto, с местожителство в Рим (Италия), за когото се явяват адв. P. De Caterini и адв. F. Paola, avvocati, със съдебен адрес в Люксембург,

и

Европейски парламент, за който се явяват г-н H. Krück, г-н N. Lorenz и г-н L. Visaggio, в качеството на представители,

жалбоподатели,

като другите страни в производството са:

* Език на производството: италиански.

Beniamino Donnici, с местожителство в Castrolibero (Италия), за когото се явяват адв. М. Sanino, адв. G. M. Roberti, адв. I. Perego и адв. P. Salvatore, avvocati,

жалбоподател в първоинстанционното производство,

Италианска република, за която се явява г-н I. M. Braguglia, в качеството на представител, подпомаган от г-н P. Gentili, avvocato dello Stato,

встъпила страна в първоинстанционното производство,

ПРЕДСЕДАТЕЛЯТ НА СЪДА,

след изслушване на генералния адвокат г-н M. Poiares Maduro,

постанови настоящото

Определение

- 1 С жалбите си г-н Occhetto и Европейският парламент искат да се отмени Определение на съдията по обезпечителното производство на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 15 ноември 2007 г. по дело Donnici/ Парламент (T-215/07 R, Сборник, стр. II-4673, наричано по-нататък „обжалваното определение“), с което е разпоредено спиране на изпълнението на Решение на Европейския парламент от 24 май 2007 г. относно проверка на пълномощията на г-н Donnici (2007/2121(REG), наричано по-нататък „спорното решение“).

- 2 Поради връзката по отношение на предмета им горепосочените жалби следва да бъдат съединени съгласно член 43 от Процедурния правилник за целите на настоящото определение.

Правна уредба

Актът от 1976 г.

- 3 Членове 6—8, член 12 и член 13, параграф 3 от Акта за избирането на представители в Европейския парламент чрез всеобщи преки избори, представляващ приложение към Решение 76/787/ЕОВС, ЕИО, Евратом на Съвета от 20 септември 1976 година (ОВ L 278, стр. 1), изменен и преномериран с Решение 2002/772/ЕО, Евратом на Съвета от 25 юни 2002 година и от 23 септември 2002 година (ОВ L 283, стр. 1, поправка ОВ L 228 от 1.9.2009 г., стр. 47, наричан по-нататък „Актът от 1976 г.“), предвиждат:

„Член 6

1. Членовете на Европейския парламент гласуват на индивидуално и лично основание. Те не могат да бъдат обвързвани с каквито и да било инструкции и не могат да поемат задължителен мандат.

2. Членовете на Европейския парламент се ползват с привилегиите и имунитетите, приложими за тях по силата на Протокола от 8 април 1965 година за привилегиите и имунитетите на Европейските общности.

Член 7

1. Качеството на член на Европейския парламент е несъвместимо с това на:

- член на правителството на държава членка,
- член на Комисията на Европейските общности,
- съдия, генерален адвокат или секретар на Съда на Европейските общности или на Първоинстанционния съд,
- член на Изпълнителния съвет на Европейската централна банка,
- член на Сметната палата на Европейските общности,
- Омбудсман на Европейските общности,
- член на Икономическия и социален комитет на Европейската икономическа общност или на Европейската общност за атомна енергия,

- член на комитети или на други органи, създадени по силата на Договора за създаване на Европейската икономическа общност и Договора за създаване на Европейската общност за атомна енергия, с цел управление на фондовете на Общностите или изпълнение на постоянни преки административни задачи,

- член на Съвета на директорите, Управителния комитет или на персонала на Европейската инвестиционна банка,

- действащо длъжностно лице или служител на институциите на Европейските общности или в някой от специализираните органи към тях или на Европейската централна банка.

2. Считано от изборите за Европейски парламент през 2004 г. качеството на член на Европейския парламент е несъвместимо с това на член на националния парламент.

Чрез дерогация от това правило и без да се засягат разпоредбите на параграф 3:

- членовете на националния парламент на Ирландия, които са избрани в Европейския парламент при следващи избори, могат да имат двоен мандат до следващите избори за национален парламент на Ирландия, считано от които се прилага първа алинея от настоящия параграф,

- членовете на националния парламент на Обединеното кралство, които са и членове на Европейския парламент през петте години преди изборите за

Европейски парламент през 2004 г., могат да имат двоен мандат до изборите за Европейски парламент през 2009 г., считано от които се прилага първа алинея от настоящия параграф.

[...]

Член 8

При условията на разпоредбите от настоящия акт избирателната процедура се урежда във всяка държава членка от националните разпоредби.

Тези национални разпоредби, които евентуално могат да вземат предвид особеностите на държавите членки, не могат да засегнат изцяло пропорционалния характер на начина на гласуване.

[...]

Член 12

Европейският парламент проверява пълномощията на членовете на Европейския парламент. В тази връзка той взема предвид официално обявените от държавите членки резултати и се произнася по оспорванията, които евентуално биха могли да бъдат повдигнати въз основа на разпоредбите от настоящия акт, с изключение на националните разпоредби, към които той препраща.

Член 13

[...]

3. Когато законодателството на държава членка изрично предвижда възможността за отнемане на мандат на член на Европейския парламент, мандатът приключва при условията на разпоредбите на това законодателство. Компетентните национални органи информират Европейския парламент за това“. [неофициален превод]

Правилник за дейността на Европейския парламент

⁴ Член 3 и член 4, параграфи 3 и 9 от Правилника за дейността на Европейския парламент гласят следното:

„Член 3

Проверка на пълномощията

1. След произвеждането на избори за Европейския парламент председателят отправя покана до компетентните органи на държавите членки незабавно да

съобщят на Парламента имената на избраните членове на ЕП, за да могат всички членове на ЕП да участват в заседанията на Парламента от откриването на първото заседание след изборите.

Същевременно председателят обръща внимание на посочените органи върху съответните разпоредби на [Акта от 1976 г.] и ги приканва да вземат необходимите мерки за предотвратяване на всякаква несъвместимост с положението на член на Европейския парламент.

2. Преди да заеме мястото си в Парламента, всеки член на ЕП, за чието избиране Парламентът е бил уведомен, подава писмена декларация, че не заема длъжност, която е несъвместима с положението на член на ЕП по смисъла на член 7, параграфи 1 и 2 от [Акта от 1976 г.] След общи избори посочената декларация се подава, по възможност, не по-късно от шест дни преди учредителното заседание на Парламента. До проверката на пълномощията им или до произнасянето на решение по възникнал спор и при условие че преди това са подписали гореспоменатата писмена декларация, членовете на ЕП заемат мястото си в Парламента и в неговите органи и се ползват с всички произтичащи от това права.

В случай че се установи, въз основа на факти, чиято достоверност може да се докаже чрез публично достъпни източници, че член на ЕП изпълнява длъжност, несъвместима с положението на член на Европейския парламент по смисъла на член 7, параграфи 1 и 2 от [Акта от 1976 г.], Парламентът, въз основа на предоставената от своя председател информация, обявява мястото за свободно.

3. Въз основа на доклад на компетентната комисия Парламентът пристъпва незабавно към проверка на пълномощията и се произнася по действителността на мандата на всеки от новоизбраните членове на ЕП, както и по евентуалните спорове, отнесени до него по реда, предвиден в [Акта от 1976 г.], с изключение на споровете, основани на националните избирателни закони.

4. Докладът на компетентната комисия се основава на официалните съобщения от всяка държава членка относно общите резултати от произведените избори. В доклада се посочват имената на избраните кандидати, както и имената на техните евентуални заместници по реда на тяхното класиране, произтичащо от изборния резултат.

Мандатът на член на ЕП може да бъде потвърден само след като бъдат подадени писмените декларации по настоящия член и по приложение I от настоящия правилник.

Въз основа на доклад на компетентната комисия Парламентът може по всяко време да се произнесе по всеки спор относно действителността на мандата на всеки от неговите членове.

5. Когато изборът на член на ЕП произтича от оттеглянето на кандидати от същата листа, комисията, отговаряща за проверката на пълномощията, следи при оттеглянето да бъдат спазени духът и буквата на [Акта от 1976 г.], както и на член 4, параграф 3 от настоящия правилник.

6. Компетентната комисия следи всяка информация, която би могла да засегне изпълнението на задълженията на член на Европейския парламент или класирането на заместниците, да бъде незабавно изпращана на Парламента от органите на държавите членки или на Съюза, като в случай на назначение се посочва датата на влизането му в сила.

Ако компетентните органи на държава членка образуват производство, което може да доведе до [отнемане] на мандата на член на ЕП, председателят иска от тях редовно да бъде информиран за хода на производството. Председателят сезира компетентната комисия и по нейно предложение Парламентът може да приеме позиция по въпроса.

Член 4

Продължителност на мандата на членовете на ЕП

[...]

3. Член на ЕП, който подава оставка, трябва да уведоми председателя за това, както и за датата на влизане в сила на оставката, която не може да бъде по-късно от три месеца от уведомяването. Уведомяването се извършва под формата на официален протокол, съставен в присъствието на генералния секретар или на негов представител, подписан от последния и от съответния член на ЕП. Протоколът се изпраща незабавно на компетентната комисия, която го включва в дневния ред на първото си заседание след получаването на документа.

Ако компетентната комисия счете, че оставката не съответства на духа и буквата на [Акта от 1976 г.], тя уведомява за това Парламента, който следва да вземе решение дали да обяви мястото за свободно.

В противен случай мястото се обявява за свободно от датата, посочена в протокола от подаващия оставка член на ЕП. Въпросът не се подлага на гласуване в Парламента.

[...]

9. Когато поемането или прекратяването на мандата се дължи на фактическа грешка или на опорочено съгласие, Парламентът запазва правото си да обяви въпросния мандат за недействителен или да откаже да обяви мястото за свободно.“

Устав на членовете на Европейския парламент

- 5 По смисъла на съображение 4 от Решение № 2005/684/ЕО, Евратом на Европейския парламент от 28 септември 2005 година за приемане на Устав на членовете на Европейския парламент (ОВ L 262, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 6, стр. 28, наричан по-нататък „Уставът на членовете“) „[с]вободата и независимостта на членовете на Европейския парламент, на които е посветен член 2 и които не се споменават в никоя разпоредба на първичното право, следва да бъдат правно регламентирани. Поетите ангажименти от членовете на Европейския парламент да освободят своята длъжност в определен момент или декларираното от тях намерение да напуснат длъжността си на неопределена дата, които политическите партии могат да използват по свое усмотрение, трябва да се считат за несъвместими със свободата и независимостта на членовете на Европейския парламент и следователно не би трябвало да имат обвързваща правна сила.“
- 6 Съображение 5 от Устава на членовете уточнява, че член 3, параграф 1 от посочения устав възпроизвежда изцяло разпоредбите на член 6, параграф 1 от Акта от 1976 г.
- 7 Членове 2 и 30 от Устава на членовете на Европейския парламент гласят:

„Член 2

1. Членовете на Европейския парламент са свободни и независими.

2. Договорките относно подаването на оставка от даден член на Европейския парламент преди или в края на парламентарния мандат са нищожни.

[...]

Член 30

Настоящият устав влиза в сила на първия ден от мандата на Европейския парламент, започващ през 2009 г.“

Обстоятелства в основата на спора

8 Обстоятелствата в основата на спора са изложени в точки 6—17 от обжалваното определение по следния начин:

„6 По време на изборите за членове на Европейския парламент, проведени на 12 и 13 юни 2004 г., [...] Beniamino Donnici издига кандидатурата си в общата кандидатска листа „Società Civile — Di Pietro Occhetto“ в изборителния район на Южна Италия. Тази листа получава две места, първото — в същия изборителен район, а второто — в изборителния окръг на Северозападна Италия. Г-н А. Di Pietro, който е начело и в двата изборителни района, предпочита този на Южна Италия.

- 7 Г-н А. Occhetto е на второ място в списъците на избраните предвид броя на получените в двата избирателни района гласове, като изпреварва [г-н Donnici] в избирателния район на Южна Италия и г-н G. Chiesa в Северозападна Италия. След като г-н Di Pietro предпочита мандата в избирателния район на Южна Италия, г-н Occhetto е трябвало да бъде обявен за избран в избирателния окръг на Северозападна Италия. Въпреки това чрез писмена декларация, нотариално заверена на 6 юли 2004 г. и получена на 7 юли в Ufficio elettorale nazionale per il Parlamento europeo presso la Corte di cassazione (Национално избирателно бюро за Европейския парламент към Италианския касационен съд, наричано по-нататък „италианско избирателно бюро“), г-н Occhetto, който към този момент има мандат в италианския сенат, „необратимо“ се отказва от мандат за Европейския парламент и в двата избирателни района.
- 8 В резултат на този отказ на 12 ноември 2004 г. италианското избирателно бюро съобщава на Парламента официалните резултати от изборите за Европейски парламент, заедно със списъка от избраните кандидати и техните заместници. Италианското избирателно бюро обявява за избрани г-н Chiesa в избирателния район на Северозападна Италия и г-н Di Pietro в този на Южна Италия, като [г-н Donnici] е първият в списъка на неизбраните в последния избирателен район.
- 9 По време на парламентарните избори в Италия, проведени на 9 и 10 април 2006 г., г-н Di Pietro е избран за народен представител в италианския парламент и с действие от 28 април 2006 г. предпочита своя национален мандат. Тъй като в съответствие с член 7, параграф 2 от Акта от 1976 г. тази негова длъжност е несъвместима с качеството на член на Парламента, последният установява на 27 април 2006 г., че считано от следващия ден мястото е свободно, като информира за това Италианската република.
- 10 С декларация от 27 април 2006 г. с адресат италианското избирателно бюро г-н Occhetto отменя отказа си от 7 юли 2004 г., като изразява „волята си като първи в списъка на неизбраните от избирателния район [на Южна Италия] да стане правопреемник на г-н [Di] Pietro, така че декларацията следва да се смята за недействителна, лишена от правно действие и във всеки случай да се смята за отменена всяка такава, направена по-рано и съдържаща различно

волеизявление [...], както и че в тази връзка [следва] да се вземе предвид волята, изразена към датата на обявяване на имената на избраните“.

- 11 В резултат на тази декларация на 8 май 2006 г. италианското избирателно бюро обявява г-н М. Occhetto за избран за член на Парламента.

- 12 С решение от 21 юли 2006 г. Tribunale amministrativo regionale del Lazio (районен административен съд в Lazio, Италия) отхвърля като неоснователна подадената [от г-н Donnici] срещу това обявяване жалба за отмяна. По същество Tribunale amministrativo regionale del Lazio установява, че отказът на г-н Occhetto от 7 юли 2004 г. относно обявяването на имената на избраните не е равносilen на отказ от мястото му в поредността на класирането след изборите. Той мотивира решението си, като подчертава, че спазването на народната воля налага да се приеме, че не може да става разпореждане с изборните резултати и те не подлежат на промяна, че подобен отказ няма действие върху приемането на евентуални актове на встъпване в права в случай на несъвместимост, на [отнемане на мандат], на неизбираемост или на отказ от назначаване или от мандат от страна на правоимащите и че следователно кандидатът, който се е отказал от избора, може, когато са налице условията за встъпване в права, да оттегли решението си за отказ, за да заеме мястото на представител чрез встъпване в права.

- 13 [Г-н Donnici] оспорва също пред Парламента обявяването на г-н Occhetto за европейски представител на мястото на г-н Di Pietro. Оспорването е разглеждано от Комисията по правните въпроси на Парламента на заседанието ѝ от 21 юни 2006 г. След като установява, че в съответствие с член 12 от Акта от 1976 г. оспорването не е допустимо, поради факта че се основава на италианския избирателен закон, Комисията по правните въпроси единодушно предлага на Парламента да потвърди мандата на г-н Occhetto, считано от 8 май 2006 г. На 3 юли 2006 г. Парламентът потвърждава мандата на г-н Occhetto.

14 С влязло в сила решение от 6 декември 2006 г., което се ползва със сила на присъдено нещо, Consiglio di Stato (Държавен съвет[, Италия]) уважава жалбата на [г-н Donnici] срещу решението на посочения Tribunale amministrativo regionale del Lazio, изменя въпросното решение и отменя извършеното от италианското изборително бюро на 8 май 2006 г. обявяване на г-н Occhetto за член на Парламента. На първо място, Consiglio di Stato счита, че разграничението между отказ от избор и отказ от място в реда на класиране е нелогично, тъй като изборът е следствие от мястото в реда на класиране, а отказът от избор включва заинтересованото лице да не фигурира повече в този ред на класиране с всички произтичащи от това последици. На второ място, Consiglio di Stato приема, че липсва логика в твърдението, че отказът от избор няма действие за целите на встъпването в чужди права и [...] че кандидатът, който се отказва от мандат на член на Европейския парламент, има право да оттегли отказа си, когато става въпрос за заместване. На трето място, Consiglio di Stato преценява, че отказът от избор представлява неотменима декларация от момента, в който компетентният орган или бюро — адресат на този отказ, се е запознал с отказа, което от своя страна води до промяна в установения от изборителното бюро първоначален ред на класиране.

15 На 29 март 2007 г. италианското изборително бюро се запознава с решението на Consiglio di Stato по-горе и обявява [г-н Donnici] за избран за член на Парламента в изборителния район на Южна Италия, като обезсилва по този начин мандата на г-н Occhetto.

16 След съобщаването на Парламента на това обявяване, последният се запознава с него в протокола от пленарното заседание от 23 април 2007 г. по следния начин:

„Компетентните италиански органи известиха, че обявяването на избора на [г-н Occhetto] е отменено и че освободеното по този начин място се предоставя на [г-н Donnici]. Парламентът се запознава с тези решения с действие от 29 март 2007 г.

[...]

В съответствие с член 3, параграф 2 от [Правилника за дейността на Парламента], доколкото пълномощията [му] не са проверени или няма произнасяне по евентуални оспорвания, [...] [г-н Donnici] [...] заседава в Европейския парламент и в органите му, като се ползва изцяло от правата [си], при условие че предварително подаде декларация, че не [заема] длъжност, която е несъвместима с положението му на член на Европейския парламент“.

- 17 Междувременно с писмо от 5 април 2007 г., допълнено с друго такова от 14 април, г-н Occhetto оспорва и иска от Парламента да потвърди мандата му, както и да не потвърждава този на [г-н Donnici]. С[ъс спорното решение], прието въз основа на доклад на Комисията по правните въпроси от 22 май 2007 г. (A60198/2007), Парламентът обявява за недействителен мандата на [г-н Donnici] за член на Парламента, чийто избор е съобщен от компетентните национални органи, и потвърждава мандата на г-н Occhetto. Парламентът също така натоварва председателя си да предаде това решение на компетентния национален орган, както и на [г-н Donnici] и на г-н Occhetto.“

Производството пред Първоинстанционния съд и обжалваното определение

- 9 С жалба, подадена в секретариата на Първоинстанционния съд на 22 юни 2007 г., г-н Donnici иска на основание член 230, четвърта алинея ЕО да се отмени спорното решение. Отделно той подава молба за допускане на обезпечение, с която иска да се спре изпълнението на същото решение.

- 10 Г-н Occhetto и Италианската република са допуснати да встъпят в подкрепа на исканията съответно на Парламента и на г-н Donnici.
- 11 В подкрепа на своята жалба за отмяна г-н Donnici излага две правни основания. От една страна, той изтъква, че при приемане на спорното решение Парламентът е нарушил правилата и принципите, които определят неговата компетентност във връзка с проверката на пълномощията на членовете му. От друга страна, той твърди, че това решение не е надлежно мотивирано.
- 12 За да установи дали е изпълнено условието, свързано с *fumus boni juris*, в обжалваното определение съдията по обезпечителното производство най-напред преценява дали са основателни на пръв поглед правните основания, на които г-н Donnici се позовава в подкрепа на жалбата си. След като извършва тази преценка, той приема, че правното основание, свързано с липсата на компетентност на Парламента за приемане на спорното решение, е сериозно и не може да бъде отхвърлено без по-задълбочено разглеждане, което е в правомощията само на съда, разглеждащ делото по същество. Поради това той заключава, че в конкретния случай това условие е изпълнено.
- 13 По-нататък съдията по обезпечителното производство приема, че поисканото спиране на изпълнението е необходимо, за да се избегне значително и неоправимо увреждане на интересите на г-н Donnici, като се имат предвид поспециално ограничената продължителност на мандата на член на Парламента и произтичащата от спорното решение невъзможност за г-н Donnici да продължи да упражнява своя мандат.
- 14 Накрая съдията по обезпечителното производство претегля съществуващите интереси, като сочи, че с оглед на видимата равнопоставеност между специфичните преки интереси съответно на г-н Donnici и на г-н Occhetto следва да се отчетат по-общите интереси. Така, като подчертава, че Италианската република има интерес от спазване на нейното избирателно право от страна на Парламента и че доводите на г-н Donnici са стабилни и сериозни, той достига до извода, че са

изпълнени условията за спиране на изпълнението на спорното решение, и поради това уважава молбата на г-н Donnici за спиране на изпълнението му.

Искания на страните

- 15 С жалбите си г-н Occhetto и Парламентът искат да се отмени обжалваното определение. В подкрепа на жалбите си те се позовават на доводи, изведени от грешка в преценката на *fumus boni juris*, както и от грешка в преценката на неотложността и в претеглянето на съществуващите интереси.
- 16 Г-н Donnici и италианското правителство молят жалбите да се отхвърлят. Що се отнася до жалбата на г-н Occhetto, главното искане на г-н Donnici е тя да се отхвърли като недопустима.

По жалбата

По допустимостта на жалбата на г-н Occhetto

- 17 Г-н Donnici изтъква, че жалбата на г-н Occhetto изглежда основана главно на тезата, че в конкретния случай отказът от място в Парламента страдал от порок на волята и поради това не бил действителен, което Парламентът трябвало да установи на стадия на проверката на пълномощията. Според г-н Donnici обаче г-н Occhetto не се позовава на порок на волята нито пред националните юрисдикции, нито пред общностния съдия по обезпечителното производство. От това

следвало, че жалбата на г-н Occhetto се основава главно на обстоятелства, посочени за първи път в настоящото производство по обжалване. Освен това проверката на обстоятелствата, от които би могло да зависи наличието на порок на волята, предполагала установяване и преценка на факти, което било изключено на етапа на обжалването. По тези съображения г-н Donnici моли жалбата на г-н Occhetto да се отхвърли като недопустима.

- 18 В това отношение следва да се установи, че макар г-н Occhetto да излага в своята жалба редица доводи, свързани с действителността на отказа му от мандат на член на Парламента и с наличието на порок на волята, тази жалба се опира на поредица от правни основания, изведени от една страна от неправилно тълкуване на разпоредбите на Акта от 1976 г., а от друга — от грешка при преценката на неотложността и при претеглянето на съществуващите интереси.
- 19 При тези условия следва да се заключи, че жалбата на г-н Occhetto е допустима.

По правните основания, изведени от грешка в преценката на fumus boni juris

- 20 Във връзка с направената от съдията по обезпечителното производство преценка на *fumus boni juris* жалбоподателите се позовават на три правни основания, изведени съответно от:

— неправилно тълкуване на член 12 от Акта от 1976 г., що се отнася до обхвата на правомощията на Парламента за проверка,

- неправилно тълкуване на член 6 от Акта от 1976 г. и на неговото приложно поле, както и нарушение на член 3 от Допълнителен протокол № 1 към Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКПЧ“), и

- грешка при прилагане на правото, както и противоречие в мотивите относно определянето на отражението на твърдяната незаконосъобразност на решението на италианските власти върху спорното решение.

По правното основание, изведено от неправилно тълкуване на член 12 от Акта от 1976 г.

— Доводи на жалбоподателите

- 21 Според г-н Occhetto и Парламента, като приема, че съгласно член 12 от Акта от 1976 г. Парламентът трябва само да вземе предвид обявените от компетентните национални органи изборни резултати и по принцип не разполага с никаква обща компетентност да следи за спазване на общностното право от държавите членки, съдията по обезпечителното производство тълкува неправилно тази разпоредба както от гледна точка на нейния текст, така и от гледна точка на общия контекст, в който тя се вписва.
- 22 Въпреки че съгласно член 12 от Акта от 1976 г. Парламентът трябвало само да „взем[е] предвид“ резултатите от проверките, извършени от националните органи при спазване на правото на държавите членки, той притежавал самостоятелно правомощие за проверка при спазване на нормите на общностното право. Когато ставало въпрос за процедура в рамките на формирането на състава на общностна институция, съществувало общностно нормативно равнище, което имало за цел не да хармонизира националните процедури, а да установи минимален стандарт, позволяващ да се избегнат нежелателни явления,

дължащи се на различните национални процедури. С оглед на това член 12 от Акта от 1976 г. предоставял на Парламента правомощие да се произнася по оспорвания, основаващи се разпоредбите на този акт. Това правомощие задължително трябвало да се упражнява не само въз основа на буквалния текст на този акт, а също така въз основа на общите принципи, залегнали в основата му като цяло.

23 Следователно за разлика от това, което приема съдията по обезпечителното производство, второто изречение от член 12 от Акта от 1976 г. нямало за цел да ограничи правомощията на Парламента, а сочело двата начина за упражняване на това правомощие. Въпреки че когато става въпрос за проверката, извършена в рамките на националното законодателство, Парламентът трябва само да я вземе предвид, той разполагал с правомощия за пълна проверка в рамките на общностното право.

24 В подкрепа на това тълкуване на член 12 от Акта от 1976 г. жалбоподателите на първо място се позовават на член 8 от този акт, който според тях потвърждавал, че правомощието на Парламента за проверка се упражнява на две нива. Всъщност, като посочвала, че избирателната процедура „се урежда във всяка държава членка от националните разпоредби“, но „[п]ри условията на разпоредбите от настоящия акт“, последната разпоредба указвала двата параметъра за упражняване на правомощието за проверка.

25 На второ място, в Парламента съществувала институционна практика, която недвусмислено разкривала наличието на тенденция той да проверява пълномощията на своите членове с оглед на общностните критерии.

- 26 Тази практика личала, от една страна, от доклада на Комисията на Парламента по правилника, проверката на пълномощията и имунитета във връзка с изменението на членове 7 и 8 от Правилника за дейността на Европейския парламент, отнасящи се до проверката на пълномощията и продължителността на мандата на членовете на Европейския парламент (АЗ-0166/94) и отговарящи съответно на членове 3 и 4 от действащия правилник за дейността на Европейския парламент.
- 27 От друга страна, жалбоподателите сочат, че в член 2 от своята резолюция относно оспорване на действителността на парламентарните мандати във връзка със системата „tourniquet“ (ОВ С 68, 1983 г., стр. 31) Парламентът заявява, че „са неоснователни жалбите срещу действителността на мандата на новите членове или оспорванията на действителността на вече проверени мандати, основаващи се на възражения от правно естество срещу системата „tourniquet““. При всяко положение било излишно да се установява сложна система за проверки на две равнища — национално и общностно, след като после общностното нормативно равнище ще липсва и при упражняване на своето правомощие за проверка Парламентът ще трябва само да вземе предвид обявените на национално равнище резултати.
- 28 На трето място, Решение на Съда от 7 юли 2005 г. по дело Le Pen/Парламент (С-208/03 Р, Recueil, стр. I-6051) и Решение на Първоинстанционния съд от 10 април 2003 г. по дело Le Pen/Парламент (Т-353/00, Recueil, стр. II-1729), на които се основал съдията по обезпечителното производство, не били съдебни прецеденти, които могат да се приложат към спора по същество. Всъщност делото, по което са постановени тези решения, се отнасяло до действителността на решение, с което Парламентът взел предвид прието след обсъждане от национален орган решение за отнемане на парламентарния мандат на съответното лице, и следователно се вписвало в контекста на член 13, параграф 2 от Акта от 1976 г., а не в този на член 12 от него. При всяко положение историята на това дело показвала, че отграничаването на пълномощията на Парламента в случай на прекратяване на парламентарен мандат е сложен въпрос, който не може да бъде разгледан в рамките на обезпечително производство.

— Съображения

- 29 Най-напред следва да се посочи, че това правно основание поставя въпроса за обхвата на правомощията за проверка, с които Парламентът разполага съгласно член 12 от Акта от 1976 г. За да се прецени дали съдията по обезпечителното производство се е основал на неправилно тълкуване на тази разпоредба и следователно на неточна преценка на обхвата на тези правомощия, следва да се разгледа както текстът на посочената разпоредба, така и контекстът, в който тя се вписва.
- 30 Във връзка с това най-напред следва да се напомни, че член 12 от Акта от 1976 г. изрично предвижда, че от една страна, Парламентът трябва да „взем[е] предвид“ официално обявените от държавите членки резултати, а от друга — може да се произнася по евентуалните оспорвания само „[въз] основа[...] на разпоредбите на [този] акт“, при това „с изключение на националните разпоредби, към които той препраща“.
- 31 От това следва, че на пръв поглед текстът на член 12 от Акта от 1976 г. подкрепя стеснителното му тълкуване. В това отношение, за разлика от поддържаното от жалбоподателите, посоченото по-горе решение на Съда по дело *Le Pen/ Парламент*, на което се основава съдията по обезпечителното производство, изглежда особено приложимо. Всъщност в него използването на израза „взема предвид“ се тълкува в контекста на Акта от 1976 г. като сочещо пълна липса на свобода на преценка на Парламента по този въпрос (вж. в този смисъл Решение на Съда по дело *Le Pen/ Парламент*, посочено по-горе, точка 50).
- 32 Освен това, когато става въпрос за проверка на пълномощията на членовете на Парламента, член 12 от Акта от 1976 г. и член 3, параграф 3 от Правилника за дейността на Парламента овластяват последния да се произнася по действителността на мандата на всеки от новоизбраните му членове, както и по оспорванията, които биха били направени въз основа на разпоредбите на Акта от 1976 г., но „с изключение на националните разпоредби, към които той препраща“, и съответно „с изключение на [оспорванията], основани на националните избирателни закони“. Тези изключения обаче са и ясни указания за това, че Парламентът не разполага с обща компетентност да се произнася по законосъоб-

разността на националните избирателни процедури с оглед на общностното право (вж. в този смисъл Решение на Съда по дело Le Pen/Парламент, точка 51).

33 Впрочем доводът, че това тълкуване на член 12 от Акта от 1976 г. щяло да доведе до изпразване от съдържание на правомощията за проверка, с които Парламентът разполага съгласно този член, не може да се приеме. Всъщност, както основателно напомня съдията по обезпечителното производство, Парламентът разполага с пълна компетентност да се произнася във връзка с този член относно положението на избран кандидат, притежаващ едно от изброените в член 7 от Акта от 1976 г. качества, несъвместими с качеството на член на Парламента.

34 Що се отнася на последно място до институционната практика, на която се позовава Парламентът, и независимо от това дали едностранната практика на общностна институция сама по себе си може да обвърже Съда относно тълкуването на съответните разпоредби от Договора за ЕО или от вторичното общностно право, достатъчно е да се отбележи, че при всяко положение посочените от Парламента доказателства, а именно доклад на Комисията по правилника, проверката на пълномощията и имунитетите от 1994 г. и резолюция от 1983 г., не са достатъчни, за да се установи, че съществува постоянна институционна практика.

35 Въз основа на тези съображения следва да се заключи, че съдията по обезпечителното производство не е допуснал явна грешка при прилагане на правото, що се отнася до тълкуването на член 12 от Акта от 1976 г.

36 Следователно настоящото правно основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

По правното основание, изведено от неправилно тълкуване на член 6 от Акта от 1976 г.

- 37 С второто си правно основание жалбоподателите изтъкват, че съдията по обезпечителното производство е допуснал грешка при прилагане на правото, като е счел, че член 6 от Акта от 1976 г. предоставя на Парламента компетентност да гарантира свободното упражняване на парламентарния мандат единствено за действащите членове на Парламента. Така свободното упражняване било гарантирано само по отношение на споразуменията, които имат отражение върху парламентарния мандат, но не и по отношение на споразуменията, които напълно препятстват упражняването на мандата, изразяващ волята на избирателите.
- 38 Като считат, че ако целта на член 6 от Акта от 1976 г. е да се защити свободата на действие на членовете на Парламента, би било неразумно неговият обхват да се ограничава само до действащите членове на Парламента, жалбоподателите отдават предпочитание на телеологично тълкуване на посочения член 6. Според тях тълкуването на тази разпоредба в светлината на нейната цел трябвало да доведе до прилагането ѝ и към кандидатите, които официално фигурират в списъка на избраните кандидати, като се има предвид, че такива кандидати потенциално влизат в състава на Парламента.
- 39 В този контекст член 6 от Акта от 1976 г., който изисквал членовете на парламента да бъдат независими и прогласявал забрана на задължителния мандат, представлявал общ принцип със задължителен характер, имащ за цел да гарантира доброто функциониране на Парламента. Следователно препращането в член 12 от Акта от 1976 г. към „разпоредбите на настоящия акт“ непременно трябвало да се отнася до общите принципи, залегнали в основата на този акт, които били вътрешно присъщи за надлежното упражняване на правомощията за проверка на Парламента. Тези принципи, произтичащи по-специално от член 6 от посочения акт, всъщност следвали от основния принцип, прогласен в член 3 от Допълнителен протокол № 1 към ЕКПЧ, който има императивен характер и според който договарящите страни се задължават да провеждат свободни избори „при условия, осигуряващи свободното изразяване на мнението на народа при избирането на законодателното тяло“.

- 40 В подкрепа на това тълкуване на член 6 от Акта от 1976 г. жалбоподателите се позовават, от една страна, на член 2 от Устава на членовете на Европейския парламент, който макар все още да не бил в сила, кодифицирал нормативното съдържание на посочения член 6 и следователно действащото общностно право в тази област. От друга страна, те се позовават на разпоредбите на член 3, параграф 5 и член 4, параграфи 3 и 9 от Правилника за дейността на Европейския парламент, като изтъкват, че съдията по обезпечителното производство трябвало да вземе предвид тези разпоредби за целите на тълкуването на член 6 от Акта от 1976 г., което би го довело до извода, че прогласените в посочения член 6 принципи се прилагат и в случаи, които могат да имат отражение върху състава на Парламента.
- 41 В това отношение е уместно да се напомни, както съдията по обезпечителното производство правилно установява, че текстът на член 6 от Акта от 1976 г. сочи изрично „[ч]леновете на Европейския парламент“. Нещо повече, този член споменава правото на глас на посочените членове — право, което по своето естество не може да бъде свързано с качеството на кандидат, обявен официално в списъка на избраните кандидати.
- 42 Вярно е, разбира се, че по правило тълкуването на разпоредба от общностното право не може да се състои в строго придържане към нейния текст, без изобщо да се вземат предвид нейния контекст и целта ѝ. Въпреки това, независимо дали прибегването до такъв метод на тълкуване би могло в конкретния случай да доведе до тълкуване *contra legem*, следва да се установи, че изтъкнатото в този смисъл от жалбоподателите не позволява да се приеме, че възприетото от съдията по обезпечителното производство тълкуване на член 6 от Акта от 1976 г. е очевидно неправилно.
- 43 На първо място, дори да се приеме, че в основата на член 6 от Акта от 1976 г. стоят някои общи принципи, и по-специално член 3 от Допълнителен протокол № 1 към ЕКПЧ, това не променя факта, че той би представлявал твърде конкретен израз на тези принципи. Следователно посоченият член 6 не би могъл сам по себе си да бъде основание за обща компетентност на Парламента за преценка на законосъобразността на изборителните процедури на държавите членки с оглед на съвкупността от тези принципи и на ЕКПЧ.

44 Що се отнася, на второ място, до член 2 от Устава на членовете на Европейския парламент, следва да се посочи, че съображение 4 от него гласи, че „[с]вободата и независимостта на членовете на Европейския парламент, на които е посветен член 2 [от този устав], следва да бъдат правно регламентирани“, тъй като „не се споменават в никоя разпоредба на първичното право“. Посоченото в това съображение, разглеждано във връзка със съображение 5 от устава, където се уточнява, че член 3, параграф 1 от устава възпроизвежда изцяло разпоредбите на член 6, параграф 1 от Акта от 1976 г., обаче е още на пръв поглед ясна индиция за това, че член 2 от Устава на членовете на Европейския парламент не кодифицира посочения член 6.

45 На трето място, съдията по обезпечителното производство правилно счита, че в съответствие с принципа за йерархия на нормите, разпоредба от Правилника за дейността на Европейския парламент не дерогира разпоредбите на Акта от 1976 г. Всъщност посоченият правилник е вътрешноорганизационен акт и не може да породи за Парламента правомощия, които не са изрично признати с нормативен акт, в конкретния случай с Акта от 1976 г. (вж. в този смисъл Решение от 21 октомври 2008 г. по дело Marra, C-200/07 и C-201/07, Сборник, стр. I-7929, точка 38). От това следва, че поне в рамките на преценка във връзка с *fumus boni juris* по-скоро разпоредбите на Правилника за дейността на Европейския парламент са тези, които трябва да се тълкуват в светлината на буквата и духа на разпоредбите на Акта от 1976 г., а не обратното.

46 При тези условия следва да се заключи, че обжалваното определение не е опорочено поради очевидна грешка при прилагане на правото във връзка с тълкуването на член 6 от Акта от 1976 г.

47 Следователно това правно основание също трябва да се отхвърли като неоснователно.

По правното основание, изведено от грешка в мотивите относно отражението на твърдяната незаконосъобразност на решението на италианското избирателно бюро, с което г-н Donnici е обявен за член на Парламента, върху решението на Парламента относно проверката на пълномощията на г-н Donnici

- 48 Що се отнася до преценката за отражението на твърдяната незаконосъобразност на решението на италианското избирателно бюро, с което г-н Donnici е обявен за член на Парламента, върху решението на Парламента относно проверката на пълномощията на г-н Donnici, била допусната грешка в мотивите на обжалваното определение и те били противоречиви. По-специално Парламентът счита, че за да отхвърли неговите доводи, според които самото му решение по проверката на пълномощията би било незаконосъобразно, ако се основава на незаконосъобразен национален акт, съдията по обезпечителното производство се основавал на съдебни прецеденти, които не били приложими, а именно на Решение на Съда от 3 декември 1992 г. по дело *Oleificio Borelli/Комисия* (C-97/91, Recueil, стр. I-6313, точки 10—12) и на Определение на председателя на Първоинстанционния съд от 21 май 2007 г. по дело *Kronberger/Парламент* (T-18/07 R, Сборник, стр. II-50, точки 38—40), вместо да вземе предвид Решение от 18 декември 2007 г. по дело *Швеция/Комисия* (C-64/05 P, Сборник, стр. I-11389).
- 49 Според Парламента със спорното решение той отказал да потвърди мандата на посочено от националните власти лице, с мотива че това решение противоречи на принципа на свободния мандат, като ставало въпрос за правило, чийто адресат според текста му бил Парламентът и което му предоставяло контролни правомощия. Всъщност било абсурдно да се приеме, от една страна, че националните съдебни и административни органи са длъжни да прилагат общностното право и евентуално да игнорират националните норми, които му противоречат, а от друга — че Парламентът няма такова право.
- 50 В това отношение следва да се напомни, че в Решение по дело *Oleificio Borelli/Комисия*, посочено по-горе, което се отнася по-специално до тълкуването на член 13, параграф 3 от Регламент (ЕИО) № 355/77 на Съвета от 15 февруари 1977 година относно общи мерки за подобряване на условията за преработка и пускането на пазара на земеделските продукти (ОВ L 51, стр. 1), Съдът счита, че даден проект може да се ползва от помощ от Европейския фонд за ориентиране

и гарантиране на земеделieto само ако получи благоприятно становище от държавата членка, на чиято територия трябва да бъде изпълнен, поради което при отрицателно становище Комисията не може нито да продължи процедурата по разглеждане на проекта съгласно установените от този регламент правила, нито на по-силно основание да упражни контрол върху редовността на така изразеното становище. Въз основа на това Съдът стига до извода, че нередовността, която евентуално опорочава това становище, не може в никакъв случай да засегне валидността на решението, с което Комисията отказва поисканата помощ (Решение по дело *Oleificio Borelli/Комисия*, посочено по-горе, точки 11 и 12).

51 Като се основава на тази съдебна практика, съдията по обезпечителното производство счита, че след като даден национален акт е част от процеса на вземане на решения в Общността и поради осъщественото в съответната област разпределение на правомощията обвързва решаващия орган на Общността по такъв начин, че определя общностното решение, което трябва да се приеме, нередовността, която евентуално опорочава този национален акт, не може в никакъв случай да засегне валидността на решението на този орган на Общността. Това ясно следва от точки 10—12 от Решение по дело *Oleificio Borelli/Комисия*, посочено по-горе, и важи в настоящия случай особено ако се има предвид именно разпределението на правомощията, произтичащо от член 12 от Акта от 1976 г.

52 Обратно, в точка 93 от Решение по дело *Швеция/Комисия*, посочено по-горе, отнасящо се до тълкуването на Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (ОВ L 145, стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 76), Съдът уточнява, че член 4, параграф 5 от този регламент няма за цел да установи разделение между две правомощия — националното и общностното, които имат различни цели, а установява процес на вземане на решения, който има за предмет единствено да определи дали достъпът до документ трябва да бъде отказан съгласно някое от посочените в член 4, параграфи 1—3 от въпросния регламент материални изключения, в който процес на вземане на решения участват както общностната институция, така и съответната държава членка.

- 53 Следователно, като се позовава на последното решение, Парламентът изтъква, че член 12 от Акта от 1976 г. предвижда не разпределение на правомощията между националните органи и Парламента и упражняване на тази правомощия в рамките на отделни производства, а единен процес на вземане на решения, в който участват както Парламентът, така и националните органи. Като се имат предвид обаче съображенията, изложени в точки 29—34 от настоящото определение, случаят на пръв поглед не изглежда такъв.
- 54 Предвид тези съображения следва да се заключи, че обжалваното определение не е опорочено от грешка в мотивите относно отражението на твърдяната незаконосъобразност на решението на италианското избирателно бюро, с което г-н Donnici е обявен за член на Парламента, върху решението на Парламента относно проверката на пълномощията на г-н Donnici.
- 55 Следователно това правно основание трябва да се отхвърли като неоснователно.

По правното основание, изведено от грешка при преценката на неотложността

- 56 Парламентът изтъква, че извършената от съдията по обезпечителното производство преценка на неотложността е опорочена от грешка при прилагане на правото, тъй като той се основал единствено на евентуалната вреда, която може да претърпи г-н Donnici, без да вземе предвид евентуалната вреда за политическото представителство. Според Парламента, ако изпълнението на спорното решение не е било спряно, съответното място на член на Парламента би продължило да се заема от лице със същата политическа ориентация като г-н Donnici. От това следвало, че интересът на последния не можел да обоснове постановяването на спиране на изпълнението на спорното решение от гледна точка на политическото представителство.

57 В това отношение е достатъчно да се напомни, че според постоянната съдебна практика целта на обезпечителното производство е да гарантира пълната ефикасност на решението по същество. За да се постигне тази цел, е необходимо исканите мерки да бъдат неотложни, в смисъл че за да се избегне значително и непоправимо увреждане на интересите на жалбоподателя, е необходимо те да се постановят и да породят действието си преди решението по главното производство (Определение на председателя на Съда от 25 март 1999 г. по дело *Willemе/Комисия*, C-65/99 P(R), *Rescueil*, стр. I-1857, точка 62).

58 От това следва, че за да прецени неотложността на исканите мерки, съдията по обезпечителното производство е трябвало да вземе предвид само интересите на жалбоподателя и в частност съществуването на опасност тези интереси да бъдат значително и непоправимо увредени, без да е длъжен да вземе предвид други съображения от общ характер, като непрекъснатостта на политическото представителство в конкретния случай, които биха могли евентуално да бъдат взети предвид само при претегляне на съществуващите интереси.

59 Следователно доводът на Парламента, свързан с преценката на неотложността, също следва да се отхвърли като неоснователен.

По правното основание, изведено от грешка при прилагане на правото, допусната при претеглянето на интересите

60 С последното си правно основание жалбоподателите изтъкват, че при претегляне на съществуващите интереси съдията по обезпечителното производство е допуснал грешка при прилагане на правото. В подкрепа на това правно основание те излагат три оплаквания.

- 61 На първо място, жалбоподателите считат, че съдията по обезпечителното производство е допуснал грешка при преценката, като е счел, че интересите на г-н Donnici и на г-н Occhetto са равнопоставени. По този начин той не се съобразил с обстоятелството, че г-н Occhetto бил получил повече гласове и при това положение неговият интерес бил по-голям от този на г-н Donnici, що се отнася до упражняването на парламентарния мандат.
- 62 На второ място, съдията по обезпечителното производство не взел предвид обществения интерес от осигуряване на максималното равнище на политическа легитимност на Парламента — легитимност, която се основава на народния вот. В случая отчитането на обществения интерес трябвало да накара съдията по обезпечителното производство да откаже да спре изпълнението на спорното решение, след като тази мярка предполагала, че в Парламента ще заседава лицето, получило по-малко гласове, и по този начин ще се намали политическата легитимност на Парламента. При всяко положение, дори в случай че решението по същество е в полза на г-н Donnici, отказът да се разпорежи спиране на изпълнението на спорното решение нямало да увреди непоправимо политическата легитимност на Парламента, тъй като през периода между решението по обезпечителното производство и решението по същество негов член щяло да бъде лице, на което народният вот е предоставил по-голяма легитимност.
- 63 На трето място, жалбоподателите считат, че обжалваното определение е опорочено от грешка при прилагане на правото, изразяваща се в това, че съдията по обезпечителното производство е използвал *fumus boni juris*, за да прецени наличието на неотложност и на по-голям интерес за г-н Donnici. Всъщност според тях, макар да изглежда, че съдебната практика допуска възможността за определено взаимно компенсиране между елемента на *fumus boni juris* и този на неотложността, това не променя обстоятелството, че не е възможно наличието на един от тези два елемента да компенсира пълната липса на другия.
- 64 Според жалбоподателите при претеглянето на интересите съдията по обезпечителното производство трябвало да достигне до извода, че в конкретния случай напълно липсва неотложност. В това отношение те се позовават на Определение на председателя на Съда от 31 юли 2003 г. по дело *Le Pen/Парламент* (C-208/03 P-

R, Recueil, стр. I-7939, точка 106), от което следвало, че при претегляне на релевантните интереси съдията по обезпечителното производство трябва да прецени дали евентуалната отмяна на спорния акт от съда, който ще се произнесе по същество, би позволила да се промени изцяло положението, произтичащо от незабавното изпълнение на този акт, и обратно, дали спирането на изпълнението на акта би могло да му попречи да породи в пълна степен своите последици, в случай че жалбата за отмяна бъде отхвърлена. Ако в конкретния случай бил извършил втората част от тази преценка, съдията по обезпечителното производство непременно щял да стигне до извода, че спирането на изпълнението на спорното решение можело само да попречи на това решение да породи в пълна степен своите последици, в случай че жалбата за отмяна бъде отхвърлена. От това следвало, че в конкретния случай наличието на елемент на неотложност било напълно недостатъчно.

65 В това отношение следва да се посочи, че съдията по обезпечителното производство първо установява, че при отмяна на спорното решение от съда, който ще се произнесе по същество, вредата, която би претърпял г-н Donnici, ако изпълнението на това решение не бъде спряно, би била непоправима, след което претегля съществуващите интереси, като подчертава най-напред интереса на г-н Occhetto от изпълнение на спорното решение, предполагащо запазване на неговия мандат. Според съдията по обезпечителното производство, макар да съществува опасност изпълнението на спорното решение да причини необратима вреда на г-н Donnici, в обратния случай, при уважаване на молбата за спиране на изпълнението на това решение, същата опасност съществува за г-н Occhetto, като се има предвид, че е вероятно решението, с което евентуално ще се отхвърли жалбата по същество, да бъде постановено след изтичане на основната част или дори на целия остатък от неговия мандат.

66 Като стига по този начин до извода, че съществува равнопоставеност между специфичните преки интереси съответно на г-н Donnici и г-н Occhetto, съдията по обезпечителното производство продължава разсъжденията си, разглеждайки по-общите интереси, които при тези обстоятелства придобиват особено значение. В това отношение той приема, че макар да е неоспоримо, че Италианската република има интерес от спазване на изборителното ѝ право от страна на Парламента, последният има общ интерес от запазване на действието на своите решения. Той обаче счита, че при претегляне на съществуващите интереси нито един от тези интереси не може да надделее.

- 67 Следователно едва след като установява тази равнопоставеност както между специфичните, така и между общите съществуващи интереси, съдията по обезпечителното производство взема предвид сериозността на изложените от г-н Donnici правни основания, за да допусне *fumus boni juris*, като в това отношение се основава на трайно установената съдебна практика, а именно Определение на председателя на Съда от 23 февруари 2001 г. по дело Австрия/ Съвет (C-445/00 R, Recueil, стр. I-1461, точка 110), Определение на председателя на Съда от 11 април 2002 г. по дело NDC Health/IMS Health и Комисия (C-481/01 P (R), Recueil, стр. I-3401, точка 63), както и Определение на председателя на Съда по дело Le Pen/Парламент, посочено по-горе (точка 110).
- 68 Следва да се установи, че доводите на жалбоподателите не могат да оборят този анализ на съдията по обезпечителното производство.
- 69 В това отношение е важно да се отбележи, от една страна, че извършеното от съдията по обезпечителното производство претегляне на съществуващите интереси го кара да установи, че е налице равнопоставеност между специфичните интереси на г-н Donnici и г-н Occhetto. Тази равнопоставеност на интересите обаче не би могла да бъде равнозначна на липса на спешност. Напротив, опасността от непоправима вреда, която е единственият критерий за неотложност, наистина е налице в конкретния случай както по отношение на г-н Donnici, така и по отношение на г-н Occhetto в случай на уважаване на молбата за спиране на изпълнението.
- 70 От друга страна, противно на това, което твърдят жалбоподателите, съдията по обезпечителното производство преценява по-общите интереси на Парламента, и по-специално неговия интерес от запазване на действието на решенията му. При все това, вместо да вземе предвид тези интереси отделно от останалите, той правилно ги претегля с интереса на Италианската република от спазване на избирателното ѝ законодателство. Същото се отнася и до политическата легитимност на Парламента и неговия интерес от това като член на Парламента да заседава кандидатът, получил най-много гласове. Макар съществуването на такива интереси да е неоспоримо, не може да се игнорира и интересът на Италианската република от това в Европейския парламент да заседават италианските членове на Парламента, избрани съгласно националните избирателни процедури и обявени за такива от една от най-висшестоящите юрисдикции на тази държава членка.

- 71 Следователно правното основание на жалбоподателите, изведено от грешка при прилагане на правото, допусната при претегляне на съществуващите интереси, също трябва да се отхвърли като неоснователно.
- 72 Тъй като нито едно от правните основания не е прието за основателно, жалбата следва да се отхвърли.

По съдебните разноски

- 73 По силата на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като г-н Donnici е направил искане за осъждането на жалбоподателите и последните са загубили делото, те трябва да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски.

По изложените съображения председателят на Съда определи:

- 1) **Отхвърля жалбите.**
- 2) **Осъжда г-н Occhetto и Европейския парламент да заплатят съдебните разноски на г-н Donnici.**

Подписи